

Курило Володимир Іванович

*доктор юридичних наук, професор,
член-кореспондент НААН України, Заслужений юрист України,
завідувач кафедри адміністративного та фінансового права
Національний університет біоресурсів і природокористування України*

Kurylo Volodymyr

*Doctor of Science of Law, Professor,
Corresponding Member of the National Academy of Agrarian Sciences of Ukraine,
Honored Lawyer of Ukraine,
Head of the Department of Administrative and Financial Law
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
ORCID: 0000-0003-1268-801X*

DOI: 10.25313/law-2026-3-97-12

ПУБЛІЧНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ВСТАНОВЛЕННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗОН НАВКОЛО ВІЙСЬКОВИХ ОБ'ЄКТІВ

PUBLIC–LAW ASPECTS OF THE ESTABLISHMENT OF SPECIAL ZONES AROUND MILITARY FACILITIES

Анотація. Вступ. У статті досліджуються публічно-правові аспекти встановлення спеціальних зон навколо військових об'єктів в Україні в умовах зростання значення земель оборони та посилення безпекової функції держави. Розкрито наукове значення поняття «спеціальні зони» як узагальнювальної доктринальної категорії, що охоплює передбачені земельним законодавством захисні, охоронні, режимні, водоохоронні та інші зони з особливими умовами користування, які встановлюються навколо військових та інших оборонних об'єктів. Обґрунтовано, що правова природа таких зон має комплексний характер і формується на стику адміністративного, земельного, кадастрового, землепорядного, містобудівного та оборонного законодавства.

Мета. Метою статті є з'ясування публічно-правової природи спеціальних зон, що можуть встановлюватися навколо військових об'єктів, визначення місця і ролі органів публічної адміністрації у формуванні їх правового режиму, аналіз чинного нормативного регулювання порядку їх встановлення та обліку, а також обґрунтування основних напрямів удосконалення законодавства України у відповідній сфері.

Матеріали і методи. Методологічну основу дослідження становлять загальнонаукові та спеціально-юридичні методи, зокрема формально-юридичний, системно-структурний, порівняльно-правовий та логіко-догматичний. Нормативну основу дослідження склали Земельний кодекс України, закони України у сфері використання земель оборони, кадастрового, землепорядного та адміністративно-процедурного регулювання, а також підзаконні акти Кабінету Міністрів України. Теоретичну основу становлять праці вітчизняних учених, присвячені обмеженням у використанні земель, кадастровій реєстрації, цифровізації земельного адміністрування та забезпеченню правової визначеності земельних правовідносин в умовах воєнного стану.

Результати. Установлено, що встановлення спеціальних зон навколо військових об'єктів є комплексним публічно-правовим процесом, який охоплює підготовку документації, визначення меж, державну реєстрацію обмежень і внесення відповідних відомостей до Державного земельного кадастру. Виявлено фрагментарність чинного правового регулювання та відсутність єдиного спеціального акта, що комплексно визначав би порядок встановлення, зміни, скасування та обліку таких зон. Обґрунтовано необхідність уніфікації термінології, розмежування компетенції уповноважених суб'єктів, нормативного закріплення спеціальної адміністративної процедури та посилення ролі геопросторових даних.

Перспективи. Результати дослідження можуть бути використані у правотворчій і правозастосовній діяльності. По-дальші дослідження доцільно спрямувати на розроблення цілісної моделі спеціальної адміністративної процедури та вдосконалення цифрового обліку обмежень у використанні земель.

Ключові слова: спеціальні зони, військові об'єкти, зони з особливими умовами користування, зони особливого режиму використання земель, землі оборони, обмеження у використанні земель, публічно-правове регулювання, адміністративна процедура, Державний земельний кадастр, землеустрій, геопросторові дані, публічна адміністрація.

Summary. Entry. The article examines the public-law aspects of establishing special zones around military facilities in Ukraine in the context of the increasing importance of defence lands and the strengthening of the State's security function. The scholarly meaning of the concept of special zones is revealed as a generalizing doctrinal category encompassing protective, security, regime, water protection, and other zones with special conditions of use established around military and other defence-related facilities under land legislation. It is substantiated that the legal nature of such zones is complex and is formed at the intersection of administrative, land, cadastral, land management, urban-planning, and defence legislation.

Aim. The aim of the article is to clarify the public-law nature of special zones that may be established around military facilities, to determine the place and role of public administration bodies in shaping their legal regime, to analyse the current legal regulation governing their establishment and registration, and to substantiate the main directions for improving Ukrainian legislation in this field.

Materials and Methods. The methodological framework of the study is based on general scientific and special legal methods, in particular formal-legal, systemic-structural, comparative-legal, and logical-dogmatic methods. The regulatory framework includes the Land Code of Ukraine, the laws of Ukraine governing the use of defence lands, cadastral, land-management, and administrative-procedural regulation, as well as subordinate legislation of the Cabinet of Ministers of Ukraine. The theoretical basis of the study is formed by the works of Ukrainian scholars devoted to land-use restrictions, cadastral registration, the digitalisation of land administration, and the legal certainty of land relations under martial law.

Results. It has been established that the establishment of special zones around military facilities constitutes a complex public-law process encompassing the preparation of documentation, the determination of boundaries, the state registration of restrictions, and the entry of relevant information into the State Land Cadastre. The study identifies the fragmented nature of the current legal regulation and the absence of a single special legal act that would comprehensively govern the establishment, modification, termination, and registration of such zones. The necessity of terminological unification, a clear delimitation of the competence of authorised entities, the regulatory consolidation of a special administrative procedure, and the strengthening of the role of geospatial data is substantiated.

Prospects. The results of the study may be used in legislative drafting and law-enforcement practice. Further research should focus on developing an integrated model of a special administrative procedure and improving the digital registration of land-use restrictions.

Key words: special zones, military facilities, zones with special conditions of use, zones of special land-use regime, defence lands, land-use restrictions, public-law regulation, administrative procedure, State Land Cadastre, land management, geospatial data, public administration.

Постановка проблеми. В умовах збройної агресії проти України, зростання значення земель оборони та посилення безпекової функції держави особливої актуальності набувають питання встановлення спеціальних зон навколо військових об'єктів. Земельний кодекс України передбачає, що навколо військових та інших оборонних об'єктів у разі необхідності можуть створюватися захисні, охоронні та інші зони з особливими умовами користування (стаття 77). Водночас стаття 115 зазначеного закону окремо визначає зони особливого режиму використання земель, які встановлюються навколо військових об'єктів з метою забезпечення їх належного функціонування, збереження озброєння, військової техніки та іншого військового майна, охорони державного кордону, а також захисту населення, господарських об'єктів і довкілля від можливих наслідків аварійних ситуацій, стихійних лих і пожеж, тощо [1]. З огляду на це у межах даного дослідження термін «спеціальні зони» використовується як узагальнювальна доктринальна категорія, що охоплює обидві

законодавчі конструкції та дозволяє розглядати їх у межах єдиного публічно-правового механізму встановлення обмежень у використанні земель у сфері забезпечення оборони і національної безпеки. Разом з тим правове регулювання відповідної сфери характеризується певною фрагментарністю. Його окремі елементи закріплені у нормах Земельного кодексу України [1], Законів України «Про використання земель оборони» [2], «Про Державний земельний кадастр» [3], «Про адміністративну процедуру» [4], «Про національну інфраструктуру геопросторових даних» [5], «Про землеустрій» [7], «Про державний кордон України» [6], а також у низці інших законів та підзаконних актів Кабінету Міністрів України, що регулюють порядок ведення Державного земельного кадастру, функціонування національної інфраструктури геопросторових даних, класифікацію обмежень у використанні земель, та в численних актах відомчого рівня. Проведений аналіз чинного нормативного масиву свідчить про відсутність спеціального урядового нормативно-правового акта,

який би комплексно врегулював порядок встановлення, зміни, скасування та обліку спеціальних зон навколо військових об'єктів. Натомість чине правове регулювання формується на основі сукупності норм загального та суміжного характеру, що ускладнює формування цілісного адміністративно-правового механізму їх встановлення та функціонування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній науковій літературі окремі аспекти обмежень у використанні земель, а також державної реєстрації таких обмежень, функціонування кадастрових систем, геоінформаційного забезпечення та трансформації земельних правовідносин в умовах воєнного стану досліджували О. Бондар [17], О. Заєць [12], Т. Коваленко [12], А. Мартин [18], М. Михальова [13; 14], Т. Мінка [16], Л. Нечипорук [15], О. Петраковська [14], Д. Приймаченко [16], Д. Федчишин [17] та інші автори. Разом із тим комплексні дослідження саме публічно-правових аспектів встановлення спеціальних зон навколо військових об'єктів, як окремого різновиду адміністративно-правового впорядкування використання земель, у вітчизняній правничій науці залишаються поодинокими. Зазначене зумовлює потребу в дослідженні не лише змісту відповідних режимних обмежень, а і їх процедурної форми, суб'єктного складу та механізмів офіційної просторової фіксації таких обмежень.

Мета. Метою статті є з'ясування публічно-правової природи спеціальних зон навколо військових об'єктів, визначення ролі органів публічної адміністрації у формуванні їх правового режиму та обґрунтування напрямів удосконалення чинного законодавства України у цій сфері.

Вклад основного матеріалу. Правова природа спеціальних зон навколо військових об'єктів детермінується особливостями правового режиму земель оборони. У системі категоризації земель за основним цільовим призначенням такі землі не становлять самостійної категорії, а належать до ширшої категорії земель промисловості, транспорту, електронних комунікацій, енергетики, оборони та іншого призначення. Разом із тим спеціальний правовий режим земель оборони нормативно конкретизовано у статті 77 Земельного кодексу України, яка визначає їх цільове призначення через забезпечення діяльності Збройних Сил України, інших військових формувань та інших уповноважених законом суб'єктів сектору безпеки і оборони, який охоплює також можливість установаження навколо військових та інших оборонних об'єктів захисних, охоронних та інших зон з особливими умовами користування. Стаття 115 Земельного кодексу України конкретизує відповідний законодавчий підхід через інститут зон особливого режиму використання земель навколо військових об'єктів, тоді як стаття 3 Закону України «Про використання земель оборони», стаття 22 Закону України «Про державний кордон України» уточнює їх цільове та охоронне призначення [1; 2;

6]. Відтак спеціальні зони у цій сфері слід розглядати як нормативно зумовлену форму просторового вираження публічного інтересу у сферах національної безпеки, оборони, прикордонної безпеки, цивільного захисту та охорони довкілля. Водночас чинне земельне законодавство не містить єдиного уніфікованого терміна на позначення спеціальних просторових режимів навколо військових та інших об'єктів публічного значення, використовуючи близькі за змістом, але не тотожні правові конструкції — «зони з особливими умовами користування» та «зони особливого режиму використання земель». Така термінологічна неоднорідність не є суто редакційною, оскільки вона впливає на доктринальне розуміння правової природи відповідних територій, меж повноважень публічної влади та способи юридичного оформлення їх режиму. Саме тому використання в назві статті узагальнювальної конструкції «спеціальні зони» є науково доцільним: вона дозволяє охопити всі передбачені земельним законодавством просторові форми встановлення спеціального режиму навколо військових об'єктів без підміни чи спотворення позитивно-правових термінів.

Публічно-правова сутність спеціальних зон проявляється насамперед у способі їх встановлення. Стаття 111 Земельного кодексу України закріплює, що обмеження у використанні земель можуть встановлюватися законом, прийнятими відповідно до нього нормативно-правовими актами, договором або рішенням суду. При цьому обмеження, безпосередньо встановлені законом чи прийнятими відповідно до нього нормативно-правовими актами, є чинними з моменту набрання чинності такими актами, тоді як інші обмеження підлягають державній реєстрації в Державному земельному кадастрі й набувають чинності з моменту такої реєстрації. Крім того, відомості про обмеження у використанні земель підлягають відображенню у документації із землеустрою та містобудівній документації і вносяться до Державного земельного кадастру [1]. Звідси випливає, що спеціальна зона навколо військового об'єкта не може розглядатися лише як абстрактний правовий режим чи загальна заборона, а набуває належної юридичної визначеності через нормативне встановлення її змісту, просторову індивідуалізацію меж та офіційне відображення відповідних відомостей у передбачених законом документах і кадастровій системі.

Саме тому встановлення спеціальних зон навколо військових об'єктів слід розглядати як різновид адміністративної діяльності публічної влади. Після набрання чинності Законом України «Про адміністративну процедуру» Земельний кодекс України в главі 3¹ закріпив особливості адміністративного провадження адміністративних справ у сфері земельних відносин. Так, стаття 17² Земельного кодексу України прямо визначає, що заяви у цій сфері подаються у письмовій або електронній формі, а їх розгляд здійснюється в порядку, передбаченому

Законом України «Про адміністративну процедуру», з урахуванням особливостей земельного законодавства. У свою чергу, Закон України «Про Державний земельний кадастр» установлює спеціальну адміністративну процедуру внесення до Державного земельного кадастру відомостей про обмеження у використанні земель. Стаття 28 цього Закону визначає форми такого внесення, коло суб'єктів звернення, перелік документів, що подаються для державної реєстрації обмеження, а також передбачає, що державна реєстрація обмеження у використанні земель або мотивована відмова в такій реєстрації здійснюється протягом чотирнадцяти робочих днів з дати реєстрації заяви [1; 4; 3]. Отже, питання спеціальних зон має оцінюватися не лише у матеріально-правовому, а й у повноцінному адміністративно-процедурному вимірі, оскільки їх юридична визначеність пов'язана не тільки з нормативним установленням відповідних обмежень, а й із дотриманням передбачених законом процедур кадастрової фіксації та офіційного внесення відповідних відомостей до Державного земельного кадастру.

З погляду суб'єктного складу відповідна процедура має міжвідомчий характер. Ініціювання встановлення спеціальної зони об'єктивно пов'язане з функціональними потребами суб'єктів сектору безпеки та оборони, тоді як юридичне оформлення та публічна фіксація такого режиму здійснюються за участю органів, уповноважених у сфері земельних відносин, землеустрою та ведення Державного земельного кадастру. Закон України «Про землеустрій» передбачає існування проектів землеустрою щодо організації і встановлення меж обмежень у використанні земель та їх режимоутворюючих об'єктів, а також визначає їх складові, серед яких — матеріали геодезичних вишукувань, плани меж обмежень, креслення перенесення меж у натуру та перелік обмежень у використанні земельних ділянок [7]. Це свідчить, що спеціальні зони в сучасному праві не можуть існувати без належної землепорядної документації, яка переводить загальний публічний інтерес у конкретну просторово визначену форму.

Окремий публічно-правовий вимір становить інформаційно-кадастрове та геопросторове забезпечення спеціальних зон. Закон України «Про національну інфраструктуру геопросторових даних» передбачає функціонування національного геопорталу та інших геопорталів, мережевих сервісів пошуку, перегляду, доступу та перетворення геопросторових даних, а також покладає на держателів даних обов'язок забезпечувати їх актуальність, достовірність, відкритість та геоінформаційну сумісність відомостей. Нормативне підґрунтя цифрового обліку та геопросторової фіксації обмежень у використанні земель формують, зокрема, Порядок функціонування національної інфраструктури геопросторових даних, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 26.05.2021 № 532, Порядок ведення Державного

земельного кадастру, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 17.10.2012 № 1051, а також Класифікація обмежень у використанні земель, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 02.06.2021 № 654, розроблена з метою реалізації положень Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності». Якщо Порядок № 532 визначає організаційно-технологічні засади функціонування національної інфраструктури геопросторових даних, а Порядок № 1051 — процедури кадастрового внесення та обліку відповідних відомостей, то Класифікація № 654 забезпечує їх уніфіковане кодування, що в сукупності відображає загальну тенденцію до цифрової стандартизації режимних територій [5; 10; 9; 11]. Системним правовим недоліком цих нормативних актів є відсутність між ними належної предметної узгодженості, оскільки вони регулюють цифровий облік і геопросторове відображення обмежень у різних площинах, але не забезпечують цілісного процедурного режиму, у тому числі для спеціальних зон навколо військових об'єктів.

Наукові дослідження останніх років засвідчують, що за відсутності належної класифікації, кодування та геоінформаційної сумісності відомостей про обмеження землекористування, правовий режим спеціальних зон залишається недостатньо прозорим і ускладненим для правозастосування. Так, у працях М. Михальнової та О. Петраковської висвітлено новачі державної реєстрації обмежень у використанні земель у Державному земельному кадастрі, а також обґрунтовано наукові підходи до класифікації та кодування таких обмежень і до визначення суб'єктів, відповідальних за формування та ведення відповідних наборів геопросторових даних [13; 14]. Слід визнати, що стійкість української системи земельного адміністрування в умовах воєнного стану перебуває у прямій залежності від нормативної узгодженості правового регулювання, рівня цифровізації управлінських процесів та ефективності міжінституційної координації. Для спеціальних зон навколо військових об'єктів цей висновок має особливе значення, оскільки йдеться про території підвищеного публічного інтересу, в межах яких правова визначеність безпосередньо впливає як на забезпечення безпеки, так і на захист прав приватних осіб. Не менш важливим публічно-правовим аспектом встановлення спеціальних зон є забезпечення гарантій прав власників і користувачів земельних ділянок, зокрема у частині правової визначеності встановлених обмежень, відшкодування завданих збитків та захисту порушених прав. Сучасні дослідження земельних правовідносин в умовах воєнного стану переконливо засвідчують, що публічний інтерес у сфері оборони може слугувати підставою для істотного обмеження земельних прав, однак правомірність таких обмежень можлива лише за умови їх належної нормативної визначеності, процедурного оформлення та офіційного доведення до відома заінтересованих осіб. Зазначе-

ний підхід знайшов відображення у працях Т. Коваленко та О. Засць [12], Л. Нечипорук [15], Т. Мінки та Д. Приймаченка [16], Д. Федчишина та О. Бондар [17]. Особливо заслуговують на увагу праці А. Мартина, у яких обґрунтовується необхідність формування обмежень у землекористуванні навколо військових об'єктів із застосуванням геоінформаційного аналізу, дистанційного зондування та просторового моделювання меж відповідних територій, а також розкриваються сучасні виклики кадастрової реєстрації таких обмежень в умовах воєнного часу і пропонуються підходи до їх подолання на основі поєднання правових, технічних і геоінформаційних інструментів, зокрема моделей прихованої реєстрації, динамічних буферних зон і «легенд» кадастрового обліку [18], що має принципове значення для правомірного встановлення спеціальних зон навколо військових об'єктів, оскільки забезпечує точне просторове визначення їх меж, належне кадастрове відображення та баланс між оборонними потребами держави, вимогами правової визначеності та захистом прав інших осіб.

Отже наведений аналіз чинного законодавства та доктринальних праць дає підстави констатувати, що в Україні дотепер не сформовано єдиного спеціального підзаконного нормативно-правового акта, який би комплексно врегулював порядок встановлення, зміни, скасування та обліку спеціальних зон навколо військових об'єктів. Діюче нормативне регулювання у цій сфері характеризується фрагментарністю та здійснюється шляхом поєднання окремих спеціальних приписів Земельного кодексу України, а також інших законів та підзаконних актів загального регулятивного характеру. Така модель, попри наявність окремих нормативних елементів, не забезпечує формування цілісного процедурного механізму, у межах якого були б уніфіковано визначені види відповідних зон, суб'єкти ініціювання їх встановлення, стадії погодження, вимоги до земельпорядної та геопросторової документації, порядок внесення відомостей до Державного земельного кадастру, засади інформаційної взаємодії з містобудівним кадастром та національною інфраструктурою геопросторових даних, а також процесуальні гарантії для осіб, права яких зазнають обмеження у зв'язку із запровадженням відповідного режиму. За таких умов обґрунтова-

ною видається необхідність прийняття спеціального урядового порядку, який би забезпечив нормативну цілісність, процедурну визначеність і міжгалузеву узгодженість механізму встановлення та обліку спеціальних зон навколо військових об'єктів.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Проведене дослідження дає підстави дійти висновку, що встановлення спеціальних зон навколо військових об'єктів в Україні є не вузькою земельно-технічною дією, а комплексним публічно-правовим процесом, у межах якого поєднуються приписи адміністративного, земельного, кадастрового, земельпорядного, містобудівного та оборонного законодавства. У контексті предмета нашого дослідження поняття «спеціальні зони» слід розглядати як узагальнювальну наукову конструкцію, що охоплює встановлені земельним законодавством захисні, охоронні, режимні, водоохоронні та інші зони з особливими умовами користування, правовий режим яких пов'язаний із функціонуванням військових та інших оборонних об'єктів. Саме тому правова природа таких зон виявляється не лише у змісті встановлених обмежень, а й у процедурі їх запровадження, яка включає етапи ініціювання, підготовки та погодження документації, просторову індивідуалізацію меж, а також внесення відповідних відомостей до Державного земельного кадастру.

Також встановлено, що чинне законодавство України формує лише загальні та окремі спеціальні нормативні засади створення таких зон і державної реєстрації обмежень у використанні земель, однак не забезпечує цілісного правового регулювання порядку їх встановлення, зміни, скасування та обліку. Фрагментарність нормативної моделі зумовлює потребу в її подальшому вдосконаленні. У зв'язку з цим обґрунтовано доцільність уніфікації термінологічного апарату, чіткого розмежування компетенції суб'єктів публічної адміністрації, нормативного закріплення спеціальної адміністративної процедури встановлення та обліку спеціальних зон навколо військових об'єктів, а також посилення ролі геопросторових даних, кадастрової фіксації та міжвідомчої інформаційної взаємодії як необхідних елементів забезпечення правової визначеності, публічної безпеки та належного захисту прав заінтересованих осіб.

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ

ФІНАНСУВАННЯ: Автори не отримували фінансування для цього дослідження.

ЗАЯВА ПРО ДОСТУПНІСТЬ ДАНИХ: Не застосовується.

КОНФЛІКТ ІНТЕРЕСІВ: Один із співавторів статті є головним редактором журналу. З метою врегулювання потенційного конфлікту інтересів зазначений автор був усунутий від усіх етапів редакційного розгляду даного рукопису, включаючи добір рецензентів та прийняття редакційного рішення.

Стаття пройшла незалежне подвійне сліпе рецензування (double-blind peer review) відповідно до редакційної політики журналу.

Інших конфліктів інтересів автори не заявляють.

Література

1. Земельний кодекс України : Закон України від 25.10.2001 № 2768-III. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2002. № 3–4. Ст. 27. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14> (дата звернення: 19.01.2026).
2. Про використання земель оборони : Закон України від 27.11.2003 № 1345-IV. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2004. № 14. Ст. 209. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1345-15> (дата звернення: 19.01.2026).
3. Про Державний земельний кадастр : Закон України від 07.07.2011 № 3613-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2012. № 8. Ст. 61. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3613-17> (дата звернення: 19.01.2026).
4. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02.2022 № 2073-IX. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2023. № 15. Ст. 50. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20> (дата звернення: 19.01.2026).
5. Про національну інфраструктуру геопросторових даних : Закон України від 13.04.2020 № 554-IX. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2020. № 37. Ст. 277. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/554-20> (дата звернення: 19.01.2026).
6. Про державний кордон України : Закон України від 04.11.91 № 1777-XII. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1992. № 2. Ст. 5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1777-12> (дата звернення: 19.01.2026).
7. Про землеустрій : Закон України від 22.05.2003 № 858-IV. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2003. № 36. Ст. 282. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/858-15> (дата звернення: 19.01.2026).
8. Про регулювання містобудівної діяльності : Закон України від 17.02.2011 № 3038-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2011. № 34. Ст. 343. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3038-17> (дата звернення: 19.01.2026).
9. Порядок ведення Державного земельного кадастру : постанова Кабінету Міністрів України від 17.10.2012 № 1051. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1051-2012-%D0%BF> (дата звернення: 19.01.2026).
10. Порядок функціонування національної інфраструктури геопросторових даних : Постанова Кабінету Міністрів України від 26.05.2021 № 532. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/532-2021-%D0%BF> (дата звернення: 19.01.2026).
11. Класифікації обмежень у використанні земель, що можуть встановлюватися комплексним планом просторового розвитку території територіальної громади, генеральним планом населеного пункту, детальним планом території : Постанова Кабінету Міністрів України від 02.06.2021 № 654. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/654-2021-%D0%BF> (дата звернення: 19.01.2026).
12. Коваленко Т. О., Заець О. І. Обмеження земельних прав громадян в умовах воєнного стану в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2023. Т. 2, № 76. С. 16–23. URL: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2023/05/4.pdf> (дата звернення: 19.01.2026).
13. Михальова М. Ю. Інновації щодо державної реєстрації обмежень у використанні земель в Державному земельному кадастрі. *Містобудування та територіальне планування*. 2022. № 79. С. 249–257. URL: <https://mtp.knuba.edu.ua/article/view/256284/253399> (дата звернення: 19.01.2026).
14. Петраковська О. С., Михальова М. Ю. Підходи до класифікації і реєстрації обмежень у використанні земель. *Просторовий розвиток*. 2023. № 6. С. 329–337. URL: <https://spd.knuba.edu.ua/article/view/295426/288298> (дата звернення: 19.01.2026).
15. Нечипорук Л. Д. Правовий статус землі в Україні під час воєнного стану: особливості правового регулювання. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. Т. 2, № 4. С. 64–69. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2025/08/11-1.pdf> (дата звернення: 19.01.2026).
16. Мінка Т. П., Приймаченко Д. В. Адміністративно-правове забезпечення та регулювання конституційного права людини на землю в умовах правового режиму воєнного стану. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. Т. 2, № 6. С. 382–386. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/346521> (дата звернення: 19.01.2026).
17. Федчишин Д. В., Бондар О. Г. Припинення права власності на землю в умовах воєнного стану: правові виклики та перспективи. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. Т. 2, № 6. С. 175–182. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2025/12/29-1.pdf> (дата звернення: 19.01.2026).
18. Мартин А. Г. Виклики та інструменти кадастрової реєстрації обмежень у використанні земель навколо військових об'єктів в умовах воєнного часу. *Матеріали Міжнародної науково-технічної конференції «Геофорум-2025»* (09–11 квітня 2025 року). С. 54–57. URL: https://zgt.com.ua/wp-content/uploads/2025/04/%D0%A2%D0%95%D0%97%D0%98_%D0%93%D0%95%D0%9E%D0%A4%D0%9E%D0%A0%D0%A3%D0%9C_2025.pdf (дата звернення: 19.01.2026).

References

1. Land Code of Ukraine: Law of Ukraine of 25 October 2001 No. 2768-III. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*. 2002. No. 3–4. Art. 27. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>
2. On the Use of Defence Lands: Law of Ukraine of 27 November 2003 No. 1345-IV. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*. 2004. No. 14. Art. 209. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1345-15>
3. On the State Land Cadastre: Law of Ukraine of 07 July 2011 No. 3613-VI. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*. 2012. No. 8. Art. 61. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3613-17>
4. On Administrative Procedure: Law of Ukraine of 17 February 2022 No. 2073-IX. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*. 2023. No. 15. Art. 50. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20>

5. On the National Geospatial Data Infrastructure: Law of Ukraine of 13 April 2020 No. 554-IX. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*. 2020. No. 37. Art. 277. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/554-20>
6. On the State Border of Ukraine: Law of Ukraine of 04 November 1991 No. 1777-XII. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*. 1992. No. 2. Art. 5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1777-12>
7. On Land Management: Law of Ukraine of 22 May 2003 No. 858-IV. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*. 2003. No. 36. Art. 282. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/858-15>
8. On Regulation of Urban Planning Activity: Law of Ukraine of 17 February 2011 No. 3038-VI. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*. 2011. No. 34. Art. 343. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3038-17>
9. Procedure for Maintaining the State Land Cadastre: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 17 October 2012 No. 1051. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1051-2012-%D0%BF>
10. Procedure for the Functioning of the National Geospatial Data Infrastructure: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 26 May 2021 No. 532. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/532-2021-%D0%BF>
11. Classification of Land-Use Restrictions That May Be Established by the Comprehensive Spatial Development Plan of the Territory of a Territorial Community, the General Plan of a Settlement, and the Detailed Territory Plan: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 02 June 2021 No. 654. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/654-2021-%D0%BF>
12. Kovalenko, T. O., Zaiets, O. I. Restrictions on Citizens' Land Rights under Martial Law in Ukraine. *Scientific Bulletin of Uzhhorod National University. Series: Law*. 2023. Vol. 2. No. 76. P. 16–23. URL: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2023/05/4.pdf>
13. Mykhalova, M. Yu. Innovations in the State Registration of Land-Use Restrictions in the State Land Cadastre. *Urban Planning and Spatial Planning*. 2022. No. 79. P. 249–257. URL: <https://mtp.knuba.edu.ua/article/view/256284/253399>
14. Petrakovska, O. S., Mykhalova, M. Yu. Approaches to the Classification and Registration of Land-Use Restrictions. *Spatial Development*. 2023. No. 6. P. 329–337. URL: <https://spd.knuba.edu.ua/article/view/295426/288298>
15. Nechyporuk, L. D. Legal Status of Land in Ukraine under Martial Law: Peculiarities of Legal Regulation. *Analytical and Comparative Jurisprudence*. 2025. Vol. 2. No. 4. P. 64–69. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2025/08/11-1.pdf>
16. Minka, T. P., Pryimachenko, D. V. Administrative and Legal Support and Regulation of the Constitutional Human Right to Land under the Legal Regime of Martial Law. *Analytical and Comparative Jurisprudence*. 2025. Vol. 2. No. 6. P. 382–386. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/346521>
17. Fedchyshyn, D. V., Bondar, O. H. Termination of Land Ownership under Martial Law: Legal Challenges and Prospects. *Analytical and Comparative Jurisprudence*. 2025. Vol. 2. No. 6. P. 175–182. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2025/12/29-1.pdf>
18. Martyn, A. H. Challenges and Instruments of Cadastral Registration of Land-Use Restrictions around Military Facilities under Wartime Conditions. In: *Proceedings of the International Scientific and Technical Conference "GeoForum-2025", 09–11 April 2025*. P. 54–57. URL: https://zgt.com.ua/wp-content/uploads/2025/04/%D0%A2%D0%95%D0%97%D0%98_%D0%93%D0%95%D0%9E%D0%A4%D0%9E%D0%A0%D0%A3%D0%9C_2025.pdf

Дата першого надходження статті до видання: 10.02.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 09.03.2026

Дата публікації: 15.03.2026